

maral, da bi mati kaj rekli, če bi že skraja razdajal . . . Meni pa —“

„Ali greš prostovoljno z nami, ali je potreba, da pokličemo rešilni voz?“ — ga prekine Rihard.

„I grem pa sam, če ni drugače. Počakajte, da se preoblečem.“
Čakamo ne pričakamo. Mati gredo povsod pogledat, a ne — najdejo.

* * *

Drugi dan se pri večerji sam javi. Ne bi bil prišel — zato se je bil včeraj tudi umaknil — toda mati da so imeli veliko pletenko vina v kleti; pa so si ga hoteli po našem odhodu skrivši kozarček privoščiti, ko najdejo, da je treba posodo že z vratom proti tlom nagniti. Pa so ga nekaj razžalili, da je rajši vstal in šel. Zakaj časti tudi za premoženje ne boš prodajal . . .

Stano Kosovel:

Serenada.

Vse spi. Le zvezdice zlate
svetijo tiho na trate,
in v vsaki lučki tam gôri, se zdi,
tvoja ljubezen bedi.

In po tej mehki poljani
gre mi kot varih ob strani
in mi potajno šepeče v uhó,
kar je med nama biló.

In jaz ne mislim, ne sanjam,
brez moči k tebi se sklanjam,
in tako tople so tvoje željé,
da mi utripa srce.

